

SARA STORM

*Miltā toivo
turttun*

SARA STORM

*Miltä toivo
tuntuu*

 SAGA
EGMONT

Sara Storm

Miltä toivo tuntuu

SAGA Egmont

Miltä toivo tuntuu

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2011, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728296356

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Kiinnostunut mies

- Olenko minä hyvä? Pääsenkö minä Salkkareihin?

Petteri oli innoissaan muistettuaan vuorosanansa ja unohti, että harjoitus oli kesken. Hän tanssahteli näyttämön syrjässä olevat portaat alas permannelle Elinan luo kasvot loistaen.

- Mihin sinä menet? Niko huusi närkästyneenä. - Et sinä mihinkään Salkkareihin voi lähteä kesken meidän harjoituksen, eikä ne edes ota sinua sinne!

- No, ei mitään hätää, Elina toppuutteli, ennen kuin tilanne ehti riidaksi asti. - Pidetään pieni tauko ja jutellaan vähän.

Niko, Janina ja Jaska eli kolme iloista rosvoa laskeutuivat näyttämöltä Petterin vanavedessä. Heillä oli kaikilla siniset housut ja punaiset paidat, niin kuin Ankkalinnan Karhukoplalla. Se oli ollut ryhmäläisten oma idea. Petterillä puolestaan oli sininen haalari, jonka selässä luki isoin kirjaimin POLIISI. Hän näytteli Kardemumman kaupungin poliisimestari Paavalia.

Työväentalon kulisseista saapuivat loputkin näyttelijät, jotka olivat odottaneet siellä lavavuoroaan: rosvojen kotona asuvaa leijonaa näyttelevä Hely ja Sohvi-tätiä esittävä Sonja. Sieltä saapui myös Aku, joka hoiti näyttämön valoja ja laittoi musiikin soimaan nauhurilta oikeissa kohdissa.

Teatteriryhmä Tuulihatun kahdeksas jäsen istui tuolilla Elinan vieressä. Tänä syksynä mukaan tullut Karoliina ei halunnut näytellä, mutta hän oli innostunut puvustuksesta ja lavastuksesta. Helyn hieno leijonapuku oli kokonaan Karoliinan käsialaa.

- Pääsenkö minä? Petteri tivasi.
- Ai minne? Elina oli jo ehtinyt unohtaa.
- No sinne Salkkareihin!
- Ai niin. Sitä minä en kyllä osaa sanoa. Mutta Salattuja elämiä kuvataan Helsingissä, niin sinun pitäisi sitten muuttaa sinne, Elina sanoi.

- Onko sinne vaikea päästä näyttelemään? Hely kysyi. Leijonanaamarin takaa paljastuneet pisamaiset kasvot punoittivat. Naamari taisi olla melko kuuma.

- Voi olla, että sinne on paljon menijöitä, Elina epäili. - Annatko Hely sen naamarisi tänne? Jos me Karoliinan kanssa katsomme, saisiko siihen tehtyä jotain pieniä tuuletusreikiä, niin et ihan läkähtyisi.

- Mutta Roosakin pääsi Salkkareihin, Petteri huomautti ja näytti hiukan harmistuneelta, koska Elina ei ollut suhtautunut hänen haaveeseensa kannustavammin.

- Joo, Roosa Kemppainen oli Salkkareissa monta vuotta, Jaskakin muisti. - Roosa oli kaikkein paras!

Elina ei ollut seurannut Salattuja elämiä, mutta ryhmäläiset puhuivat ohjelmasta usein. Niinpä hän tiesi, että Roosa Kemppaista oli esittänyt nuori nainen, jolla oli Downin syndrooma niin kuin myös roolihahmollaan. Ei siis ollut ihme, että juuri tuo hahmo oli Teatteriryhmä Tuulihatun jäsenten mieleen.

- Ei sen tytön nimi oikeasti ole Roosa, vaan Sanna, Karoliina tiesi.

Petterin pyöreät kasvot olivat taas alkaneet loistaa. Se oli sen merkki, että hän oli saanut uuden idean.

- Mitä jos minä kirjoitan sille Sannalle sähköpostin ja kysyn, miten se pääsi Salkkareihin? hän ehdotti.

- Sehän on hyvä ajatus, Elina kehui. - Kyllä minä luulen, että Sanna vastaisi sinulle. Meidän pitää vaan ottaa selvää, mikä hänen sähköpostiosoitteensa on. Minä voin koettaa selvittää sen.

Jaskan naama venähti, ja Sonja näytti siltä, että purskahtaisi kohta itkuun. Elinalta kesti hetken tajuta, mistä oli kysymys.

- Minkä takia vaan Petteri saa kirjoittaa Roosalle! Jaska puuskahti.

- Kyllä me kaikki muutkin voimme, Elina vakuutti. - Mehän voimme kirjoittaa tälle Sannalle yhteisen viestin. Kaikki saavat kertoa siinä mitä haluavat. Se olisi vähän niin kuin fanikirje. Hän varmasti ilahtuisi siitä.

- Minkä takia pitää kirjoittaa, minä tahtoisin piirtää Roosalle, Sonja sanoi.

- Sinä olet ihan pöllö! Niko huudahti. - Ei sähköpostiin voi piirtää!

- Niko, täällä ei sanota ketään pöllöksi, Elina torui tiukasti. - Kyllä sinä sen tiedät. Pyydä heti anteeksi Sonjalta.

- Anteeksi, Niko mutisi nolon näköisenä. Sonjan poskille oli jo ehtinyt tipahtaa pari kyyneltä, mutta hän kuivasi ne.

- Sonjan ajatus oli oikein hyvä. Kyllä sähköpostinkin mukaan voi laittaa piirustuksen. Se pitää vain skannata ensin tietokoneelle. Mutta voimmehan me lähettää Sannalle ihan tavallista paperipostiakin. Silloin jokainen voi kirjoittaa tai piirtää ihan oman viestin hänelle. Sitten laitetaan ne yhteen isoon kirjekuoreen ja lähetetään hänelle, Elina selitti.

Ryhmäläiset hyväksyivät ajatuksen. Sonjakin hymyili taas. Elina tiesi, miksi tyttö oli pahoittanut mielensä. Sonja oli ryhmän heikoin lukija, ja kirjoittaa hän ei osannut juuri muuta kuin nimensä. Siksi hän halusi mieluummin piirtää. Sohvi-tädin roolissa hänellä oli lyhyitä repliikkejä, jotka oli helppo opetella ulkoa. Muut lukivat harjoituksissa vielä vuorosanojaan Elinan jakamista plareista, mutta Sonja oli opiskellut omansa kotona äitinsä avustuksella. Hän lauloi

mielellään, joten rosvojen huushollia hoitava Sohvi-täti lauloi näytelmässä pari kertaa.

- Joko jatketaan? Elina kysyi. - Ehditään vielä käydä läpi se lihakaupan ryöstö.

- Jee, ryöstö! Niko ja Jaska riemuitsivat lavalle juostessaan.

- Minkä takia se on lihakauppa? Janina kysyi. - Miksei se voi olla karkkikauppa?

- Voi se olla karkkikauppakin, Elina sanoi. - Voidaan ihan hyvin muuttaa se.

- Minä voin kääriä tyhjiin karkkipapereihin jotain niin että ne näyttävät täysiltä, Karoliina innostui. - Sitten laitetaan ne lasipurkkeihin, niin näyttää ihan karkkikaupalta!

- Hienoa, hyvin keksitty, Elina kehui.

Karoliinan hymy oli ujo ja kiitollinen. Se lämmitti Elinan mieltä joka kerta yhtä paljon. Kaksikymmentäneljävuotias Karoliina Kuparivuori tuli aina teatteriryhmän tapaamiseen jommankumman vanhempansa tai siskonsa saattamana. Hänen äitinsä oli kertonut Elinalle olevansa huolissaan Karoliinan ihmisarkuudesta. Siksi hän oli suostutellut tyttärensä tulemaan mukaan Tuulihattuun. Ensimmäisellä kerralla Karoliina oli selvästi ollut vastahakoinen, eikä ollut Elinan houkutteluista huolimatta puhunut juuri mitään. Syksyn mittaan hän oli kuitenkin rohkaistunut ja alkanut tutustua ryhmän muihin jäseniin. Samalla hän oli selvästi alkanut luottaa Elinaan.

- Minä menen ulos! Minä haluan nähdä, luullaanko minua oikeaksi poliisiksi!

Petteri ryntäsi rooliasussaan kohti ulko-ovea. Muut näyttelijät paitsi Sonja olivat vielä takahuoneessa vaihtamassa vaatteitaan.

- Odota Petteri! Älä mene! Elina huusi, mutta Petteri oli jo mennyt. Ovi pamahti kiinni hänen jälkeensä.

Karoliina alkoi hihittää.

- Luuleekohan joku Petteriä oikeaksi poliisiksi?

- Ties vaikka luulisikin, eikä se ole kivaa. Poliisina esiintyminen on kielletty. Oikea poliisi tykkää siitä erittäin huonoa, Elina sanoi ja toivoi, että Petteri tajuaisi itse tulla takaisin sisälle. Hän keräili tavaroitaan kassiin ja valmistautui lähtemään kadulle huutelemaan Petteriä.

Vaatteensa vaihtanut Niko tuli kulisseista Janinan kanssa.

- Missä Petteri on? hän kysyi. - Joko se on taksissa?

Niko, Petteri ja Janina asuivat kaikki kolme samassa asuntolassa toisella puolella kaupunkia ja kulkivat Tuulihatun tapaamisiin samalla taksikyydillä. Matkalla he tipauttivat koteihinsa Sonjan ja Jaskan, jotka asuivat vanhempiensa kanssa.

- Petteri sai vähän hassun ajatuksen ja lähti poliisimestari Paavalin puvussa ulos. Jos sinä Niko käyt etsimässä hänet ja sanot että hän tulee vaihtamaan vaatteensa ripeästi, Elina pyysi. - Taksikuski ei tykkää turhasta odottelusta.

Niko ei ehtinyt vielä lähteä, kun työväentalon ulko-ovi kävi, ja sisään asteli kaksi miestä: Petteri ja tumma mies, jonka nähdessään Karoliina purskahti nauruun.

- Juho! hän huudahti. - Mitä sinä täällä teet?

- Mitäs luulisit, tulin tietenkin hakemaan sinut, mies vastasi ja nyökkäsi Petteriä kohti. - Ja tullessani nappasin kiinni valepoliisin.

Karoliinan naurulle ei ollut tulla loppua.

- Juho on minun isoveljeni, hän selitti tyrskimisen lomasta. - Ja Juho on ihan oikea poliisi!

Loputkin ryhmäläiset olivat tulleet pukuhuoneesta, ja heidän keskuudessaan kävi kohahdus.

- Vietkö sinä nyt Petterin vankilaan, kun se esitti poliisia? Sonja henkäisi pelästyneen näköisenä.

Säikähdys sai Petterinkin yleensä niin punaiset posket kalpenemaan.

- En minä ketään mihinkään vie, kunhan laskin leikkiä, Karoliinan veli sanoi ja hymyili leppoisasti.

Hänen sanojensa myötä puhkesi naurunremakka ja puheenhälinä. Aku ja Petteri halusivat tietää, oliko tämä oikea poliisi ottanut paljon roistoja kiinni tänään. Janina halusi tietää, oliko hän tulossa katsomaan, kun he esittäisivät Kolme iloista rosvoa. Karoliina halusi tietää, miksi veli oli tullut hakemaan häntä, kun yleensä hänet haki äiti tai isä tai sisko. Poliisiveli ei ehtinyt vastata kunnolla yhteenkään kysymykseen, kun oli jo saanut monta uutta.

Ulkoa kuului auton tyyttäys ja Elina arvasi, että siellä taksikuski jo ihmetteli, missä kyytiläiset viipyivät. Hän patisti Petterin vaihtamaan vaatteitaan ja kehotti Nikoa, Jaskaa, Sonjaa ja Janinaa jo menemään taksiin ja pyytämään kuljettajaa odottamaan Petteriä.

- Oi, mutta minä haluaisin näyttää Juholle leijonapuvun ja muut jutut, jotka olen tehnyt, Karoliina sanoi. - Kiltti Elina, voinko minä näyttää ne?

- Tietenkin voit, Elina lupasi. - Mennään yhdessä viemään ne varastoon niin voit esitellä ne samalla.

- Moi moi Elina, nähdään ensi viikolla! huusivat mennessään Hely ja Aku. He lähtivät työväentalolta yhtä matkaa niin kuin aina. Aku saattoi Helyn kotiinsa. He olivat parikymppisiä ja asuivat molemmat vielä vanhempiansa luona, mutta haaveilivat yhteen muutosta.

- Niin, minä olen tosiaan Juho Kuparivuori, Karoliinan veli, tumma mies sanoi, kun työväentalo oli hiljentynyt, ja he lähtivät kohti näyttämön takahuonetta. Karoliina oli juossut jo edeltä käsin, hän oli niin innoissaan.

- Minä olen Elina Seili.

Miehen kädenpuristus oli vahva ja lämmin. Hän oli siis ammatiltaan poliisi, mutta ei ollut virka-asussa, vaan pukeutunut farkkuihin ja puolipitkään villakangastakkiin. Olemuksessa oli Elinan mielestä kuitenkin jotain hyvin poliisimaista: ryhdikästä ja valpasta. Yhtään tuikea tai pelkoa herättävä Juho Kuparivuori ei silti ollut, vaan ruskeat silmät olivat ystävälliset, ja sympaattisen epäsymmetriset hymykuopat ilmestyivät hänen poskiinsa herkästi. Elina arvioi, että mies oli kymmenkunta vuotta siskoaan vanhempi.

- Minä tulinkin hakemaan Karoliinan, kun äidilleni tuli este, Juho Kuparivuori selitti. - Ja ihan mielelläni tulinkin katsomaan, mikä juttu tämä teatteriryhmä oikein on. Äitini mielestä tämä on tehnyt Karoliinalle oikein hyvää.

- Minä olen samaa mieltä, Elina sanoi. - Karoliina oli alkuun hyvin hiljainen ja varovainen ja sitä mieltä, ettei osaa tehdä teatteria. Nyt hän on saanut lisää itseluottamusta ja on ollut innoissaan valmistamassa tätä näytelmää. Ja hän on --

Elinan ajatus katkesi, sanat yksinkertaisesti katosivat hänen kieleltään. Se johtui siitä, miten Juho Kuparivuori katsoi häntä silmiin: liian tiiviisti, liian kiinnostuneesti. Elina oli käynyt lukemattomia vastaavia keskusteluja ryhmäläisten perheenjäsenten kanssa, eikä siksi voinut ymmärtää, miksi nyt hämmentyi. Siksikö että Juho Kuparivuori oli viehättävä mies? Sillä sitähan Karoliinan veli kiistämättä oli: kasvojen piirteet olivat miehekkäällä tavalla kauniit ja säännölliset, ruskeiden silmien yläpuolella kulmakarvat kaartuivat kuin korpinsiivet. Tumma tukka näytti siltä, että olisi saattanut kihartua, jos sen olisi annettu kasvaa pitemmäksi. Karoliinallahan olikin kaunis, pitkä, luonnonkihara tukka.

Elina pakotti hämmennyksen itsestään irti ja löysi taas punaisen langan.

- Niin, piti siis sanoa että Karoliina on visuaalisesti todella lahjakas. Hän on tehnyt upeaa työtä pukujen ja lavastuksen kanssa.

- Mukava kuulla. Ja kaikesta päätellen Karoliina tosiaan tykkää olla tässä ryhmässä, Juho Kuparivuori sanoi, ja siinä samassa Karoliina jo pelmahti leijonapuvun kanssa paikalle.

- Niin tykkään! hän huudahti. - Niin kuin me kaikki. Me tykätään Elinasta ja Elina tykkää meistä.

Elina nyökkäsi.

- Niin se on. Tässä hommassa saa suoraa palautetta, sekä positiivista että negatiivista, kiertelemättä ja kaartelematta. Voittopuolisesti palaute on pelkkiä kiitoksia. Ja missä muussa työpaikassa minua tultaisiin heti aluksi halaamaan ja kertomaan, miten kiva on taas nähdä?

Hän osoitti sanansa Juho Kuparivuorelle. Veli naurahti.

- Ei varmaan missään. Ei minun työpaikallani ainakaan. Aika lailla pelästyisin, jos joku tulisi halaamaan. Asiakas varsinkin...

- Näyttelemineen on hyvä harrastus, Elina puhui auttaessaan leijonapukua Karoliinan päälle. - Erilaisten roolien ottaminen vapauttaa turhista estoista ja tuo rohkeutta ja rentoutta ihan arkielämäänkin.

- Sinä saat sen kuulostamaan hyvin houkuttelevalta harrastukselta.

- Se onkin. Eikö poliiseilla ole omaa näytelmäkerhoa?

- Ei vielä. Ehkä sinun pitäisi tulla vetämään sellaista. Vai vedätkö sinä muita kuin...

Juho Kuparivuori vilkaisi leijonapuvun kanssa taistelevaa Karoliinaa ja vaikenä.

-...kuin kehitysvammaisten ryhmiä? Elina täydensi. - Kyllä toki. Mutta Tuulihattu on työni paras osa.

- Miksi?

- Halaukset minä jo mainitsinkin. Tässä porukassa virtaa aivan mielettömän paljon positiivista energiaa. Minulla on aina tapaamisten jälkeen sellainen olo, että olen tankannut aurinkoa.

Juho Kuparivuori rypisti otsaansa, aivan kuin ei olisi heti ymmärtänyt, mitä Elina tarkoitti.

- Niin... Onhan Karoliinakin enimmäkseen hyvin valoisa.

Veli hymyili taas, sillä Karoliina jupisi parhaillaan harmistuneena. Leijonapuvun vetoketju oli jäänyt jumiin. Karoliina oli sen verran isokokoisempi kuin Hely, että puvun istuvuudessa oli toivomisen varaa. Elina ryhtyi avittamaan vetoketjua kiinni.

- Se on yksi Down-ihmisten hyvistä puolista, Elina sanoi.
- Yleisesti ottaen minä en pidä yhtään siitä, että heidät niputetaan. He ovat yksilöitä siinä missä me kaikki muutkin. Onneksi tämä ryhmä on niin pieni, että pystyn heidät kaikki ottamaan huomioon yksilöinä. Mutta sellainen aurinkoisuus ja elämänilo on heillä kaikilla yhteinen nimittäjä. He kyllä suuttuvat ja riitelevät niin kuin kuka tahansa, mutta kun asia on selvitetty ja anteeksi pyydetty ja saatu, he eivät jää märehcimään ja potemaan. Siinä olisi monella meistä oppimista.

Mies nyökkäsi.

- Siinä sinä olet varmasti aivan oikeassa.

Karoliina oli vihdoinkin kunnialla leijona-asussa ja pyörähteli veljensä edessä innoissaan.

- No niin! Mitä sinä sanot? Onko hieno?

- On, se on tosi hieno, Juho kehui. - Miten sinä olet saanut noin hienot hampaatkin tehtyä! Ja mahtavat viiksetkin löytyy. Silmät ovat oikein aidon näköiset.

- Entä häntä, mitä sinä tykkäät hännästä? Karoliina tivasi. - Jos minä ärjyn, niin pelästykö sinä?

- Hieno häntäkin on. Heh heh, en minä sentään pelästy, kun kerran tiedän, kuka siellä puvun sisällä on, Juho

naurahteli hiukan vaivautuneen oloisena.

- Niin mutta etkö sinä voi pelästyä leikisti? Karoliina kysyi.

- Aivan, Elina säesti. - Näytellä pelästynyttä?

- Hah, siitä ei taida tulla mitään, Juho naureskeli ja muljautteli silmiään. Elinasta näytti, että mies hiukan punastui. - Elinan pitäisi opettaa ensin, miten näytellään pelästynyttä.

- Sinä olisit voinut vaikka pyörtyä, Karoliina opasti. - Siis leikisti.

- Joo, heh. Kuule Karoliina, meitä varmaan jo odotellaan. Olisitko sinä kohta valmis?

- Joo, ihan kohta. Minä näytän sinulle vielä mitä kaikkea olen tehnyt rosvojen kotiin ja Kardemumman kaupunkiin...

Juho ei ollut niin kärsimätön kuin Elina oli hetken pelännyt. Hän jaksoi katsoa läpi kaiken, mitä Karoliina esitteli, esittää kysymyksiä ja kehua. Lopuksi Elina avasi leijonapuvun vetoketjun ja Karoliina lähti vaihtamaan vaatteita.

- Minusta on hienoa, miten sinä näet Karoliinan ja ylipäänsä... tämän porukan, Juho sanoi, kun he olivat kahden.

- Mitä sinä tarkoitat?

- Ei heidän kanssaan aina varmaan ole helppoa. Hehän ovat vähän kuin isoja lapsia.

- Jossain asioissa kyllä, Elina myönsi. - He tarvitsevat tukea ja opastusta. Mutta en minä voi aikuisia kohdella lapsina, se ei olisi reilua. Tässä palataan siihen yksilöllisyyteen. Kaikki Down-ihmiset ovat erilaisia niin kuin me muutkin ihmiset. Jokainen heistä tarvitsee tukea eri asioissa ja on lahjakas eri osa-alueilla. Heikkoja puolia pitää auttaa kehittymään ja lahjakkuutta kukoistamaan.

Ruskeiden silmien katse punnitsi Elinaa taas niin tiiviinä ja mielteliäänä, että hän tunsu hermostuvansa. Mitä tuo

mies oikein ajatteli Elinasta? Hän puhui kohteliaasti, mutta hänen katseensa tungetteli. Se pyrki Elinan pään sisään. Silmien kautta.

Yhtäkkiä tuntui siltäkin, että he seisoivat liian lähekkäin työväentalon takahuoneen ahtaassa väliköissä. Elinan teki mieli astua askel taaksepäin, mutta miltä se olisi näyttänyt? Pakenemiselta, siltä että hänellä oli jotain peiteltävää? Huono omatunto jostain syystä? Niinkö poliisin ajatus kulki?

- Sinulla taitaa olla lehmän hermot, Juho sanoi.
- Oho, Elina naurahti yllättyneenä. - Siitä minä en tiedä.
- Joka tapauksessa vaikuttaa siltä, että teet hyvää työtä.
- Kiitos. Parhaani yritän.

Juho Kuparivuori astui puoli askelta Elinaa kohti, vaikka oli muutenkin jo ollut lähellä. Elina tunsi jähmettyvänsä, jännittyvänsä koko vartaloltaan. Miehen tuoksu leyhähti hänen kasvojaan vasten lämpimänä - bergamotti, korianteri, kardemumma, seetripuu ja jokin kukka. Kaiken sen Elina oli haistavinaan yhden sekunnin aikana. Häntä heikotti.

- Karoliina jumaloi sinua, Juho sanoi matalalla äänellä, ja silloin siskon touhukkaat askeleet jo kopisivat heitä kohti. Elinan ei tarvinnut kommentoida siihen mitään, eikä hän olisi pystynytäkään. Hänellä tuntui olevan hyvin vähän happea keuhkoissaan.

- Minä laitoin kaikki nätisti niihin pahvilaatikoihin, Karoliina tiedotti.

- Kiitos Karoliina. Nähdään taas ensi viikolla.

Elina sai puristettua hymyn myös veljeä kohti. Jo lähdössä ollut Juho Kuparivuori seisahtui.

- Koska tämä rosvonäytelmä esitetään yleisölle ja voiko sitä tulla katsomaan? hän kysyi.

Elina rykäisi.